

Vrčící naděje

Lenka Hnátová

Vrčící naděje

Copyright © Lenka Hnátová, 2023

Obálka © Vinca Dark, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-45-3 (PDF)

1.

„Samael Hrubý,“ zahlásím své jméno do sluchátka. Nesnáším tyhle zastaralé stroje, u vládního objektu bych očekával trochu modernější způsob rozpoznání hlasu. Ani skener očí nemají zrovna dvakrát vymakaný. Vláda už začíná šetřit, nebo se s tímto projektem jaksi nepočítalo. Asi použili první budovu, kterou objevili volnou. Alespoň že plot je vysoký, i když si nejsem jist, zda by ho před útokem skutečně zastavil. Z toho, co vím, bych si tipl, že by ho přeskočil bez mrknutí oka... Snad toho tvora mají alespoň pořádně pod zámek. Jinak bych sem tu štreku jel úplně zbytečně.

„Doktor Samuel Hrubý?“ ozve se pištivý nevěřící hlas.

„Samael!“ našťavaně ho opravím. Že ani tady nebudou schopni vyslovit mé křestní jméno správně, jsem tedy nečekal. Jako jo, v našich končinách není zrovna tradiční, ale má svůj význam a na mě perfektně sedí! Nevím, zda mi ho vybrala žena, která mě porodila, či jsem od ní zdědil jen super příjmení a jménem mě obdarovali až oni, ale moc dobře věděli, co s ním chtějí říct. Jen někdo jako já může nosit jméno archanděla smrti. Jo... a to příjmení se k němu kurevsky hodí! Život mi nalinkovali již od začátku. Nástroj pro ničení hříšníků. Těch, kteří oni určí. Had z ráje! Anděl smrti! Tím vším jsem se stal. Nikdo mi nebude mé krásné jméno komolit!

„Ehm... tedy doktor... Samael Hrubý?“

Uchechtnu se. Nevěřící tón...? No jistě, význam mého jména plus příjmení a ještě doktor? Chudák chlápek, asi nechápe. Znechuceně přikývnu. Podobná nedorozumění se mi stávají často, ale že by se divili i tady?

Když se řekne doktor, nikdo by v žádném případě nečekal zrovna mě. Jsem hlavně voják. Mé tělo si výcvik pečlivě pamatuje. A podle něj i vypadá. Jsem jedním z těch, kterého cvičili již od malička. Z těch, co měl svůj úděl daný od narození. Celý život mě utvářeli pro válku. Vojáci první linie, tak nám říkali. My, co měli zastrašit nepřítele... ať už jím byl kdokoliv. Muži jako já, takoví, co nejdou přehlédnout

a budí respekt už na první pohled. Vysocí, svalnatí a beze strachu. S pohledem, co by sám o sobě mohl zabíjet.

Narodil jsem se do války a nic jiného neznal... Kdo by sakra čekal, že boje jednou skončí? Nic jiného neumím. Kdo by čekal, že se svět po nějakých čtyřiceti letech probere a řekne: *Už dost!*? Nesnáším nic-nedělání. Na takový život nejsem připraven. Pro takový život jsem nebyl vychován. Je tomu už pět let a já stále cítím křivdu!

Nebýt Jonáše, jistě bych skončil jako ti ostatní. Nebýt toho šíleného starého doktora, co si myslel, že když jsem mu v boji zachránil prdel, tak mi něco dluží. Sakra, ještě že si to myslel. Nebýt jeho, válel bych se jako všichni ti statní chlapi někde ve škarpe. Stali jsme se zbyteční. Nechtění. Nevyužití.

„Ztracené existence, chlapče. Může jít o jakoukoliv válku, vždycky z ní tito lidé vzniknou.“ Tak to alespoň ten stařík říkával. *„Nechceš být jedním z nich, Samaeli! Ukážu ti, jak dál.“*

Tehdy jsem ho nechápal. Přišlo mi zbytečné se učit všechny jeho kraviny, ale jen díky němu jsem dostal titul a nějakou dobu, když už vojáci neměli do čeho píchnout, jsem mohl pracovat. Ovšem úplně jinak, než jsem byl zvyklý. Kdo by čekal, že i bestie jednou zmizí?

„Pojďte dovnitř, doktore,“ ozve se nepřijemný, pištivý hlas. Za dveřmi stojí malý zavalitý muž a měří si mě neurčitým pohledem. Já udělám totéž. Je to chvílka, co skončila válka, a ten rádoby voják už stihl nabrat nechutná kila. Nechápu. Není na něm znát, že by se někdy účastnil bojů, zatímco já si pyšně nesu své šrámy, například jizvu přes oko, která se táhne až na tvář. Jsem rád, že mi ho tehdy zachránili. Kruci... Jako jednooký voják bych skončil určitě jako tenhle chlap. Obloustlý a na nějaké zblešené základně bych hlídal tu nejpodivnější bytost, co kdy chodila po této zemi. Chlape, ty ses musel žít snad třemi příděly, protože jinak si fakt nedokážu vysvětlit, jak bys na stravě, kterou máme všichni stejnou, mohl něco takového dokázat.

„Viděl vás někdo?“ štekne na mě.

Nadzvednu ramena a podívám se za sebe. Široko daleko stojí jen má kára. Velmi starý model. Šílené, mé auto vyrobili ještě před válkou. Před mým narozením. Jednalo se o jediný způsob, jak zůstat skrytý. Jen tak si můžu být jist, že nebude prošpikované sledovacím zařízením. Říkají, že jsou jen pro naši bezpečnost, ale proč? Válka už přece

oficiálně skončila. Je tomu už pět let. Skoro osm let, co skončily boje. Kruci... Osm let, co jsem nikoho nezabil! Pokud se tedy nepočítají ty bestie, které oni považovali za psy.

Když nás stáhli a vyhlásili klid zbraní, byl jsem k nim přidělen. K bestiím. Ta práce nebyla špatná. Naopak, šelmy v sobě měly něco, co jsem znal i u sebe. Možná proto jsem byl tak dobrý. Rychle se ze mě stal nejlepší krotitel. Ten, který dokázal vycvičit psa, aby usmrtil protivníka do několika vteřin. Měl jsem výhodu, že jsem byl jako oni. Nepatřil jsem tehdy nikam a oni také ne. Bestie... Uměle vyrobené a zdokonalené, aby necítily bolest. Stvořené pro válku, která už neměla pokračovat. Živé stroje, co budou pomáhat udržovat mír. Tedy... Až by k němu skutečně došlo. Jistě, musely umět zabíjet, proto nechápaly slovo *mír*. A já ho zřejmě nechápu doposud.

I mě už od útlého věku cvičili pro zabíjení. A stejně zase já ty bestie. Nikdo nevěřil, že i tito tvorové podlehnou zkáze. Dva roky s nimi byly pro mě úžasné, ale najednou jsem neměl koho cvičit. Již rok před oficiálním koncem války nevzešla nová mláďata pro výcvik. Kdo by čekal, že budu zkoumat jenom kosti? Pracovat s jemnými nástroji? Že to budu já, kdo se podívá do podzemních doupat úžasných, neuvěřitelných tvorů? Nebýt Jonáše, asi bych už rok před koncem války čučel do blba na nějaké opuštěné základně a doufal v jakoukoliv akci.

„Doktore Hrubý, je to velmi důležité!“ hrne na mě ten tlouštík.
„O této operaci nesmí nikdo vědět. Utajení jedna A –“

„Hej, nikdo mě nesledoval,“ skočím mu do řeči. Nechci ho poslouchat. Navíc, kde ten vyžraný mrňous bere tolik odvahy? Z fleku bych ho strčil do kapsy. A stačila by mi k tomu jen jedna ruka. No... Sjedou ho našťvaným pohledem, ruce nejsou potřeba... Jedna dobře mířená rána čelem, náraz bych ani nepocítil.

Po dozvuku mého ostrého vychraptěného hlasu sebou šklubne. Tohle jsou vojáci... Úžasné. Kam jsem se kurva dostal? Kam se svět dostal?

„Kde je?!“ znám nervózně, ale v žádném případě ne kvůli němu. Těším se jako malé děcko. Ještě nikdy jsem je živě neviděl. Stále nevěřím, že se mi ozvali. Našli je. Mají živého jedinca! Tak dlouho jsme je s Jonášem stopovali a chvílemi i žili v přesvědčení, že vyhynuli stejně jako ostatní zvířata. Že podlehli té zkáze, ale oni se jí nějakým

způsobem dokázali vyhnout. A z toho, co jsme nacházeli, bylo patrné, že jim se ta hrůza zatím nestala. Možná díky faktu, že nebyli ani lidé, ani zvířata, možná proto, že žili v podzemí a možná to bylo jen tím, že je jednoduše ještě nedostihla. Mysleli jsme si, jak u nich nalezneme lék. Přezijeme...

Uplynul skoro rok, co jsem o nich neslyšel. Rok, co mě odvolali. Rok, co jsem se zapojil do programu *Ploditel*. Na začátku nám tvrdili: *Půjde jen o zběžné testy, nic závažného se neděje*, ale pravda se ukázala. Lidstvu hrozí stejná zkáza jako všem ostatním tvorům.

Změny nastávaly průběžně, ale nikdo je nevnímal. Nikdo si ubývajících mláďat nevnímal. Neviděli jsme, co se přesně dělo. Kdybychom pravdu zjistili včas, kdyby se neválčilo, kdybychom nežili ze dne na den a nevnímali jen sami sebe, ten hnus bychom možná mohli zastavit. Anebo také ne!

„*Země se brání*,“ tvrdil mi Jonáš. „*Způsobili jsme jí šílené věci a ona nám je vrací*.“ Byl to jediný chlap, kterého jsem znal, co zažil dobu před tím vším. Dobu míru. Často mi vyprávěl a já jsem nevěřil. Nechápal. Je těžké rozumět něčemu, co jste nikdy neviděli, nikdy nezažili.

Program *Ploditel*, který měl trvat jen pár dní, se najednou změnil v můj nový život. Netušili jsme to! Mám v živé paměti, když mi Jonáš vyprávěl: „*Lidé budou určitě také na řadě. Nevyhne se nám to*.“ Smáli jsme se té myšlence. A najednou se stala hnusnou, tvrdou realitou. Narazili jsme do skály a ta nás zavalila. Nás všechny.

Vláda se vše snažila tajit. Tak nějak jsem je podezíral, že se jednalo o hlavní důvod ukončení bojů. Asi už tehdy měli tušení, věděli něco, co jsme my ani nevnímali. Nikoho nezajímalo, kdy všechno začalo, problém byl, že něco vůbec začalo! Objevil se nový nepřítel. A podle všeho jsme si ho vytvořili my sami. Nepřítel, který nás pomalu, ale jistě vyhlazuje. Podlehla mu zvířata a my jsme přišli na řadu. Nepřítel, který nehledí, k jaké straně patříte. S kým bojujete. Kterému je ukradené, jakou máte hodnotu, kolik máte peněz.

Získat od vlády informace bylo těžké, ale když se k programu přidávali další a další jedinci, pochopili jsme, v čem jsme stejní. Našli jsme pojitko. A oni museli s pravdou ven. Tehdy náš program dostal

své jméno. Tehdy všechno vyplulo na povrch a lidstvu se představila neodvratitelná budoucnost. Vymírali jsme stejně jako všechny ostatní druhy. Všechny až na jeden...

2.

„Můj Bože...“ Zírám a nevěřím.

„Nádherná, že?“ Ten pištivý hlas úplně vytěšňuji. Nemůže pochopit, co zrovna prožívám. Představoval jsem si je různě, představoval jsem si všechno, ale tohle ne. Něco podobného jsem neviděl ani v nejšilenějších snech. Ten tvor mi bere dech.

„Samice...“ vydechnu v úžasu. „Našli jste samici?“ Mám tolik otázek. Kde ji našli? Jak ji chytili? Žilo jich tam víc? A hlavně: Viděla mladé? Ale ptát se toho obtloustlého poskoka je zbytečné, není tím, s kým chci mluvit. A ti dva vojáci, co zřejmě drží stráž a baví se pohledem na ni, také nejsou ti vhodní. Podle jejich oblečení a výzbroje se jedná jen o hlídače.

„Kráska, že?“ Zrzavý voják do mě rýpne loktem. Za jiných okolností by ho podobné jednání stálo život. Nebo bych tomu šmejdrovi za takovou drzost aspoň zpřelámal ruce. Má značku odstřelovače, takže by se pak netrefil ani z metru, jak bych ho dobil. Ale já jsem v transu. Sleduji šílící kupu chlupů, vlasů, nohou a zubů. Zběsile pobíhá a škube vše, co jí přijde do cesty. Rozeznám pelechy, co se dávaly bestiím, ale ten její je rozmetán všude po malé prosklené cele. Ta místnost dříve jistě sloužila k výslechům. Zvukotěsná, aby neunikl křik ani pláč.

Přitisknu se na sklo a sleduji ji. Víím, že mě nemůže vidět, i když při takovém počínání by se o zaregistrování mé osoby ani nepokusila.

„Pořád takhle vyvádí?“ hlesnu. Odpověď dostanu okamžitě.

Škubne sebou a sesune se k zemi. Obojek... Stejný jako jsem dával bestiím. Paralyzoval ji.

„Nastala doba krmení, naše bloncka už je nevrlá.“ Vnímám jeho slova jen okrajově. Jsem stále fascinován. Namáčknou se silněji ke sklu.

„Neskutečný,“ vydechnu. „Stále mění podobu? Už se někdy proměnila úplně?“

„Jak úplně?“ procedí zrzek skrz zuby.

„Už byla úplně pes? Žena? Jak často se mění? V jaké transformaci spí? A –“ Zarazím se, když na mém rameni přistane ruka. To si ke mně nikdo jen tak nedovolí. Cizí dlaň chytím a mám v plánu dotyčného prohodit vzduchem a nechat ho dopadnout někam do rohu místnosti, ale včas si všimnu barvy uniformy. Výborně, správná osoba, se kterou potřebuji mluvit. Ani jsem si nevšiml, že vešel do místnosti. Udělá krok zpět. Nebo se jen nechce dívat do mé zjizvené tváře příliš zblízka, těžko říct. V každém případě, udělal dobře.

„Kapitán Mach,“ nastaví mi ruku, kterou zběžně zmáčknu. „A vy budete doktor Samael Hrubý.“ Bravo... Možná bych mu poděkoval, že mé jméno vyslovil správně, ale je mi ukradený. „Už jsme spolu měli tu čest. V boji jsme –“

„Čím ji krmíte?“ Otočím se zpět. Odmítám vzpomínat na minulost. To, že už nejsem voják, je stále lehce živé. Tak trochu bolestivé.

Nemusí odpovídat, vidím sám. Modifikované, uměle vytvořené jídlo. To, co jsme jedli všichni.

„Žere vám ho?“

„Moc ne, ale bloncka nemá zrovna na výběr,“ uchechtne se. „Je nádherná, že?“ Naráží na fakt, že já z ní nemohu spustit oči. „Vidíte někdy takovou ženskou?“

Nechápavě se na něj podívám. „Není žena!“ oponuji, i přesto, že svým slovům vlastně sám nevěřím. A asi i chápu to, co mi řekl. Po paralyzování zůstala v podobě, která je lidské bytosti velmi blízká. I když ne takové, které běžně vídávám.

„*Tyhle dnešní ženský... Jsou to chlapi, ne ženské. Kdybys, Same, viděl krásky před válkou, tak bys z nich oči nespustil,*“ říkával mi Jonáš, když za mnou tehdy přijela Klára. Měl jsem ji v té době ještě rád. Ona mě zrovna dvakrát nemusela. Zkazil jsem jí budoucnost, jak mi často říkávala. Kvůli mně ji z jednotky odveleli a poslali do civilu. Jako bych na všechno byl tehdy snad sám. Jako bychom tehdy nechybovali oba. Společně neporušili pravidla. Ovšem já jsem zůstal stále ještě bojeschopný, ona už ne. Nenávist se dala čekat. Určitě od drsné ženy, jakou byla Klára. Ale nikdy mi neodepřela možnost vidět Sárú.